

Hvad Strafbestemmelserne angaaer, er der en Modsigelse imellem dem; den, som har „borthugget“ kun $\frac{1}{2}$ Tde. Land, isalder efter § 4 a. en Bøde. Men efter „b.“ kan han uden Bøde borthugge mange Tønder. Bestemmelserne i „b.“ fastsætte nemlig først en Bøde for det Tilfælde, at Skoven „forhugges“ saaledes, at mindre end 90 pCt. af Eiendommens Skovareal findes bevoget med Skov. Eieren har det altsaa i sine Hænder at borthugge indtil $\frac{1}{10}$ af sine bedste Skove, naar han kun lader en halv Snees Træer staae paa hver Tde. Land. Jeg troer, at det at stjelne imellem Forhugning og Borthugning undertiden vil have sine Vanskeligheder, og jeg vil tillade mig at foreslaae den ærede Minister, at man træffer en almindelig Bestemmelse, hvorved Bøderne udtrykkelig blive gjorte anvendelige paa enhver ved Skoveierens Skyld foranlediget Blottelse af Skovgrunden for Bevogning, og saa slaaer Bestemmelserne om Forhugning og Borthugning sammen. Jeg indrømmer, at det kan være vanskeligt at bestemme, naar i et saadant Tilfælde Lovovertrædelsen er indtraadt, og at man — hvad der i Almindelighed ganstke vist er temmeligt uheldigt — maastee maatte tage sin Tilflugt til uvillige Mænds Skjøn. — Naar der staaer i „a“, at en Bøde af 5 Rd. aarlig pr. Tønde Land skal erlægges, indtil det borthuggede eller rybbede Areal „atter er bevoget med Skov“, hvem skal da definere, hvad det vil sige: „atter er bevoget med Skov“? Vilde det ikke være heldigere at faae optaget en Bestemmelse herom i Loven, f. Ex. den, at Grunden skulde være at ansee for bevoget med Skov, naar Planterne i det Hele taget have sluttet sig saaledes, at de dække Jorden, o: at de berøre hverandre i deres Grene. Man kunde jo ogsaa optage den Definition, der findes i Forordningen af 1805. Det skal jeg imidlertid lade staae hen, men det forekommer mig, at hvis man f. Ex. holdt sig til den af mig opstillede Definition, vilde en Mulkt af 5 Rd. være for lille; skulde den aarlige Bøde indtil det nævnte Tidspunkt gjøre sin Virkning, maatte den ndentviol sættes til 8 à 10 Rd. istedetfor 5.

Det eneste Anker, som denne Lov har, er det, der ligger i § 6. Det skulde hjælpe os igjennem, at disse indfredede Skovstrækninger eller nye Skovanlæg, hvis Gjennemsnitsboniteringstærk efter den nye Matricul er under 3, fritages for at svare Hartfornsafgifter. Naar man har fundet — og derfor vil tilstaae Skattefrihed —, at det er saa rigtigt og i enhver Henseende saa gavnligt, at der vozer Skov paa absolut, paa ordinair Skovgrund, er det mig uforstaaeligt, at man da ikke har sagt, at alle Skove, der allerede staae paa saadant Skovgrund, i det Almindeliges Interesse skulde blive staaende; det er mig aldeles uforklarligt. Jeg vilde iøvrigt hellere mindst sige „ikke over 4“, istedetfor, at der staaer „under 3“.

Den ærede Minister sagde i det Foredrag, han nys holdt, at han vilde haabe, at Skovene vilde ligesom flytte sig hen, hvor de bedst passede; ja, det vil jeg ogsaa ønske med Hensyn til de Skove, der ligge paa virkelig Agerjord, men jeg vil haabe, at de Skove, der ligge paa Skiftstuen, — den ærede Minister synes iøvrigt kun at tænke paa den Indflydelse, Skovene have paa Binden, men ikke paa de mange andre Indflydelser, de have —, og som staae paa absolut Skovgrund, albrig maa forsvinde. Det er bekendt, at den ærede Minister ikke langt fra sin egenlige Bolig vil kunne finde Bevise paa, at, naar man rybder Skov, der staaer paa almindelig Skovgrund eller daarlig Agerjord, saa ikke alene forsvinder Skoven, men 10 Aar efter er det næsten fuldstændigt umuligt at fremelske ny Skov der. Det ligger deri, at Træet benytter til sin Væxt et Stof, som det med sine Rødder dybt nede fra suger op af Jorden og optager i sig, i sine Bestanddele og Væxt, og som fornyes ved, at Løvet falder ned paa Jorden. Men er Skoven rybdet, vil dette Stof i Løbet af en halv Snees Aar ved Udvaskning af dets Forbindelser kunne være forsvundet, og da vil Træ ikke længere kunne voze paa Jordbunden. Derfor har man f. Ex. gjort forgjæves Forsøg paa at bvinge Træer til at voze paa den store Karstflette, ligesom